

טיב הקהילה

ב"ד

פר' פינחס
 י"ז תמוז תשפ"ב
 זמני הרלקת הגרות ומצ"ש
 הדרה"ג 7:10
 מוצש"ק 8:27
 ר"ת 9:03
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
 סוק"ש א' 8:20 | סוק"ת א' 9:48
 סוק"ש ב' 9:12 | סוק"ת ב' 10:23
 זמנים לפי שעון קיץ |
 ליון מס':
630

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרב"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

כל מקראות שבתורה נצחיים הם

פעם כתבה כסדר הזה ופעם כתבה בסדר אחר, הכל בא בחשבון לגלות לנו דברים ברמזיה. אם כן תדע מעתה כי עוד הרבה דברים נרמזים בין השיטין, וכשאתה מעיין בסיפור זה ובשאר הסיפורים שבתורה תבין את אשר לפניך, דע לך שגם מעשים אלו באים ללמדך, ובהעברה בעלמא על התיבות ועל המקראות עדיין לא יצאת ידי חובת לימוד.

הוא זה שכתב הרמב"ם בספרו 'מורה נבוכים' (ח"ג פ"ג ד"ה יש כאן), וז"ל: 'דע כי כל סיפור שתמצאוהו כתוב בתורה, הוא לתועלת הכרחית בתורה, אם לאמת דעת שהוא פינה מפינות התורה, או לתיקון מעשה מן המעשים - עד שלא יהא בין בני אדם עוול וחמס' עכ"ל.

וכדי להחזיר בנפשות ישראל את המבט האמיתי על התורה הקדושה, אעתיק לך עוד מתוכן דבריו של הוזהר הקדוש בהמשך המאמר הנזכר: בוא וראה, מלך בשר ודם אין זה לפי כבודו לדבר ענינים הדיוטיים, כל שכן שאינו לפי כבודם לכתוב אותם, ואם עולה על דעתך לומר שהמלך העליון הקב"ה לא היו לו ענינים קדושים לכתוב ולעשות מהם את התורה - אלא שקיבץ את כל הענינים הדיוטיים, כגון עניני עשו ועניני הגר ועניני לבם עם יעקב, עניני האתון ועניני בלעם בלק חזרי, ואסף אותם ואת כל שאר הסיפורים הכתובים בתורה, ועשה מהם תורה - אם כן למה נקרא התורה 'תורת אמת'?' 'תורת ה' תמימה?' 'יעדות ה' נאמנה?' 'פקודי השם ישרים?' מצות השם ברא' יראת ה' טהורה?' 'משפטי ה' אמת?' וכתוב גם כן 'הנחמדים מזהב ומפז' - אלו הם מעלותיה של התורה הקדושה. [ולא שייך מעלות כעין אלו בדברים שאינם כי אם מעשיות].

אלא ודאי - ממשיך שם הוזהר ואומר - שהתורה הקדושה העליונה היא תורת אמת, וכל מילה ומילה הכלולה בה באה להורות על ענינים עליונים, כי אותה מילה של הסיפור איננה באה להורות רק על עצמה בלבד, אלא להורות על הכלל [היינו על ענינים כלליים הנוגעים למעשה] באה, כמו שהעמדנו. ע"כ תוכן דברי הוזה"ק. זו היתה דרכם של חכמינו ז"ל, שדרשו את מקראי התורה בדקדוק ועין רב, והוציאו משם את כל התורה והמצוה שבעל פה, ובזה הוכיחו לעיני כל, כי לא מליבם בזה את חידושי הדינים וההוראות, אלא יסודתם מן התורה שבכתב שהיא המקור והבסיס לכל התורה שבעל פה, ואשר בו כתובות וחתומות כל ההוראות של היהודי בעולמו.

ובעקבותיהם של חז"ל שעדו גם הצדיקים לדורותיהם, ורמזו במקראות התורה את כל דברי הוראותיהם והדרכותיהם בקודש, בעניני מוסר ועבודת הנפש, למען הודיע לשומעי לקחם כי אין דבריהם דברי רגש והשערה קרובה בעלמא, אלא הם אורחות חיים הנגזרות מכח מקראות התורה הקדושה, שמהם אין לגרוע כמלוא נימא.

ותקרבנה פנות צלפחד בן חפר בן גלעד בן מכיר בן מנשה למשפחת מנשה בן יוסף ואלה שמות בנותיה מרחלה נעה ורחלה ומלכה ותרצה: (כז, א)

ופירש"י: מחלה נעה וגו' - ולהלן הוא אומר ותהינה מחלה תרצה, מגיד שכולן שקולות זו כזו, לפיכך שנה את סדרן:

דברי רש"י אלו שופכים אור על דברי רבן שמעון בר יוחאי בזהר הקדוש (ח"ג פרשת בהעלותך דף קמט:), והא לך לשונו: 'זכאין אינון ישראל דאתיהיבו להו אורייתא עלאה אורייתא דקשוט, ומאן דאמר דההוא ספורא דאורייתא לאתחזא על ההוא סיפור בלבד קאתי, תיפח רוחיה, דאי הכי לאו איהי אורייתא עלאה אורייתא דקשוט, אלא ודאי אורייתא קדישא עלאה, איהי אורייתא דקשוט' עכ"ל.

תרגום: חכמים הם ישראל שניתנה להם תורה עליונה, תורת אמת, ומי שאומר שאותו סיפור שבתורה, להראות על אותו סיפור בלבד בא, תיפח רוחו, כי לפי דבריו נמצא שאין התורה העליונה תורת אמת, אלא ודאי התורה הקדושה היא תורת אמת. ע"כ.

דברים אלו מבטא רש"י את מורת רוחו מאלו המביטים על התורה הקדושה במבט של חולין. והם מטילים ח"ו דופי על אותה תורה שהקב"ה משתעשע בה מידי יום, והיתה מונחת בבית גנוז של הקב"ה תתקע"ד דורות עד שניתנה לישראל, ואומרים שבין דבריה מעורבים סיפורי מעשיות, ולדעתם העניה והשפילה לא הופיעו סיפורים אלו כי אם כדי להודיע לנו שכך וכך היה מעשה, וכמעשהו של בשר ודם המעלה על הספר עובדות וסיפורים כדי להנות בהם את הבריות ח"ו.

על האדם לדעת כי התורה הקדושה נאצלת היא כביכול מהבורא ב"ה בעצמו, כמרומו בתיבת אנכ"י שהוא ר"ת א'נא נ'פשי כ'תבית י'הבית. והדברים מבהילים, הקב"ה כביכול אומר להם לישראל 'את עצמי אני נותן לכם, ומי אם כן יכול לשער את הקדושה העליונה הטמונה בכל אות וקוץ שבתורה? ואכן כל המעיין בחז"ל נוכח לראות שהם הוקיפו כל אות ותיבה שבתורה, ודקדקו בהם לעמיד תילי תילים של הלכות.

מובן אם כן שזה שלדעתו ישנם בתורה תיבות שאינם באים להורות לנו דבר מה הוא בגדר 'מועל בהקדש' ח"ו, והוא מבזה את התורה ושפיר מקללו רש"י.

זהו מה שביקש כאן רש"י לגלות לנו, כשמביטים אנו בעין שטחית על המסופר אודות בנות צלפחד בתורתנו, נדמה לנו שמסופר כאן רק על דין דברים שהיו להם אודות נחלתן, אולם עליונו לדעת כי התורה רוצה לנו להורות לנו בזה ענינים נשגבים והליכות חיים, ועל כן מוטל על האדם להתבונן בכל פרטי הדברים כדי להבין מה אכן רצתה התורה ללמדנו, אסור לנו להעלות על הדעת כי לחינם נכתבו הדברים בתורה. וכוחכה לכך מביא לנו רש"י איך שגם בכתבת המעשה עצמה התורה מדייקת בסידור כתיבת שמותיהן,

טיב המערכת

בקנאו את קנאתי

מגדולי הקנאים בדור הקודם היה הרב"ק ר' יואליש סמסאטר זצוק"ל, ידוע כי היה עוסק רבות בצדקה ואף עודד את חסידיו לעסוק בצדקה ובחסד, והנה פעם אחת נכנס אל ביתו יהודי והתלונן על סד גורל, מדבית בני ביתו חולים במחלות שונות ומשונות והשאר חולים במחלות נפש, ביתו על סף פירוק, ובנוסף לכל הצרה הגדולה שאין בידו פרוטה לפרוטה ואינו עומד יותר בנטל הכבד, הרב"ק השתתף בצערו של האיש כשדמעות בעיניו וברחמי הרבים הוציא ממגרתו סכום גדול מאוד שיש בו כדי להעמיד משפחה על הרגלים ומסרה לאיש, הלה התעודד מעט ובחיוך על שפתיו הודה לרבי ויצא שמש שמה. אך יצא יצא האיש פנה הגבאי אל הרבי ואמר לו כי האיש הזה הוא רמאי, אף אחד בביתו אינו חולה ופרנסתו מצויה לו ברווח כשמוע הרבי את דברי הגבאי מיד אורו עיניו ובמילים נרגשות הודה לגבאי: יישר כח יישר כחו כל כך הצטערתי על יהודי מסכן שנאלץ לעבור מסכת יסורים קשה ועכשיו אתה מודיע לי שהכל בסדר אצל, הודו לך כי טובו

פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתו מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם, פנחס היה ראשון הקנאים והגדול שבהם והוא מלמד אותנו מהי קנאות אמיתית, זשם איש ישראל המוכה... זמרי בן סלוא נשיא בית אב לשמעוני, מפרש"י 'להודיע שבהו של פנחס, שאני"ץ שזה היה נשיא לא מנע את עצמו מלקנא לתורת ה' לך הודיעך הכתוב מי הוא המוכה, פנחס לא קינא את קנאת עצמו אלא את קנאת ד' ולכן לא היה לו שום הבדל מיהו זה שצריך להרוג אדם פשוט או נשיא שבט מישראל, כי קנאות אמיתית נובעת מתוך אהבת השי"ת ואהבת ישראל ואינה מבחינה בין קטן לגדול, אלא הכל שווים וכמובן שדבר זה יכול לעשות רק מי שהוא ירא שמים בתכלית וקנאותו אינה נובעת מתוך פניות אישיות אלא אך ורק לשם שמים.

(ע"פ טיב התורה-פינחס)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

טיב
 ההודעות

עבודת התמיד גם בימינו

מעלת הימים שבהם זכינו להקרבת התמיד... בפרשתנו אנו קורין 'פרשת התמיד', בה אנו לומדים על ציווי בוראינו לעורר לפנינו נחת רוח מידי יום ביומו ע"י הקרבת שני כבשים בני שנה אחד בבוקר ואחד בערב... (מדרש תנחומא בפרשתו), ונתתיק את לשונם: 'אמר ר' יהודה בר סימון מעולם לא לן אדם בירושלים ובידו עון, כיצד תמיד של שחר היה מכפר על עבירות שנעשו בלילה, ותמיד של בין הערבים היה מכפר על עבירות שנעשו ביום, מכל מקום לא לן בירושלים אדם ובידו עון' עכ"ל.

אמירת קרבן התמיד כעשייתה בפועל אמנם עלינו לדעת כי גם בימינו לא אבדה תקוותנו, וגם בימינו יש לנו היכולת ליכות בכל הטובות הנזכרים, שכן כך גילו לנו חז"ל (מנחות ק"ג): 'אמר רבי יצחק, מאי דכתיב: זאת תורת החטאת וזאת תורת האשם? כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת, וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם' עכ"ל הגמרא. בזה גילו לנו חז"ל את הענין של 'ונשלמה פרים שפתינו', היינו, שגם בימינו יכולים ליכות לאותם תיקונים ונפלאים שזכו בהם ישראל בזמן שבית המקדש היה קיים, כי אותם תיקונים שנעשו אז בהקרבת הקרבנות יכולים להיות לעשותם באמירת הפרשות, כיון שהעוסק בפרשת חטאת נחשב לו כאילו הקריב חטאת, וכן הוא בעולה, וכן הוא בכל הקרבנות כולם.

אמירת קרבן התמיד - חיובה מצד הדין והנה גם אחר שבדין חז"ל הנוכחים ידועים, ישנם רבים שאינם רואים חיוב באמירת התמיד, כי שיבוש נשתרשה בדעתם שבדין חז"ל לא אמרו כי אם לרווחא דמילתא, כלומר, ענין אמירת הקרבנות הוא כענין זכר לעבודת הקרבנות, ויש בה ג"כ סגולה למחילת עוונות, אבל אין זה מכפר ממש כענין התמיד בפועל. ומאחר שאין זה כערך הקרבן אין חיוב באמירתו. אולם טעות הוא בידם. כי כשמעיינים ב'שולחן ערוך' רואים שאמירת התמיד הוא בגדר חיוב, ואין זה רק כלימוד לזכר הקרבנות. והא לך לשונו של הרמ"א (אורח חיים סימן מה, סעיף א) 'ואומרים פרשת התמיד, ויש אומרים סדר המערכה רבון העולמים, אתה צויתנו וכו'. ואם אי אפשר לאמרו בציוויו, יכול לאמרו בביתו, ולחזור פרשת התמיד לבד עם הצבור, ויזכין בפעם שניה כקורא בתורה' עכ"ל.

אחר שהרמ"א מביא את הדברים הלכה, נמנה דבר זה עם כל ההלכות שבשו"ע שהם בגדר חיוב ממש. וביתר הפרטים שמביא הרמ"א רואים שהאמירה אכן עומדת במקום עשיית הקרבן בפועל, ולכן מדוייק מתוך דבריו שראוי לכתחילה לאומרו עם הציבור, שכן אם לשם 'תמיד' או אומרים זאת, הרי אמירתה עומדת במקום 'קרבן ציבור', ושפיר ראוי לאומרו בציוויו. ולכן אמר שאם אמרו אדם מתחילה ביחידות יכוון אח"כ כשאמרו שוב עם הציבור שהוא כקורא בתורה. כי מאחר שהאמירה עומדת במקום קרבן ראוי לכוון שתהיה רק כקורא בתורה, כדי שלא יהיה נראה כמקריב שני תמידים. [אמנם הלכה זו היא רק לרווחא דמילתא, כמו שכתב במשנת סימן ט, ומס' ראשון ספק ששני האמירה עומדת במקום הקרבנה בפועל.]

ואכן במשנה ברורה (שם סימן א) כתב שחיוב זה הוא כדי למלא את החסר בימינו שאין מקריבים בהם תמיד בפועל, והא לך לשונו: 'והיא [אמירת] במקום הקרבת קרבן התמיד, שכן קיבלו חז"ל שבזמן שאין בית המקדש קיים, ואין יכולים להקריב קרבנות, מי שעוסק בהם ובפרשיותיהם, מעלה עליו הכתוב כאילו הקריבם' עכ"ל. [ועיי' שו"ת מה שהזכיר לחס"י עור מטעם זה.]

גם לשונו של השו"ע הרב (סימן מה ס"א) מאיר את עינינו בענין זה, חז"ל: 'נהגו כל ישראל לקבעו חובה על עצמן לקרות פרשת התמיד קודם התפילה, ש"ע הקריאה זו מעלה הקב"ה עליהם כאילו הקריבו קרבן תמיד במועדו' עכ"ל. הרי לנו מדבריו שהאמירה עומדת במקום קרבן ממש, ולכן קבעוהו חובה.

פרטי הלכות מטעם האמירה במקום ההקרבנה וכדי לעורר לב המעיין אציין בקצרה כמה פרטי הלכות בענין אמירת 'פרשת התמיד', שכל אלו הם מטעם היות האמירה במקום ההקרבנה:

א. אמירתה בעמידה דוגמת עבודת התמיד בבית המקדש שהיתה בעמידה. [ראה: שו"ת תשובה סימן מה ס"א, הדיעות בה, ובפר"ג החכמה לענין אמירת התמיד.]

ב. לאומרה רק אחר שיאיר היום, בשעה שבו הקריבו את התמיד בפועל. [ראה: שו"ת סימן מה ס"א, ובמש"ב סימן ט"ב לב.]

ג. הדין לענין חיובה גם לנשים, מצד היותה במקום הקרבת התמיד. [ראה: באור הלכה סימן מה סעיף י' ד"ה נשים. ובשו"ע הרב סימן מה סעיף ג.]

ד. אמירתה גם במנחה, שתהיה במקום עבודת התמיד של בין הערביים. [ראה: ו"א סימן רל"ד סעיף א ובמשנה ברורה סימן ג.]

ה. אמירתה גם בתשעה באב האסור בלימוד, כיון שהוא כחלק בלתי נפרד מהתפילה, המכוון לעבודת התמיד. [ראה: שו"ע א"ח סימן תקנ"ד סעיף ד ובמש"ב שם סימן ג.]

והשי"ת יקבל תפילת ישראל המבקשים 'בנה ביתך כבתחילה... והשב כהנים לעבודתם ולווים בזכותם לשרים ולזמרים, והשב ישראל לנוהים', במהרה בימינו אמן.

שבעה עשר בתמוז

ושותה עד שיעלה עמוד השחר, ואפילו גמור סעודתו מכבר ורוצה לחזור ולאכול קודם אור היום ה"ו רשאי, והוא שלא ישן עדיין שינת קבע, אבל אם ישן כבר שינת קבע אפילו שלא על מיטתו, אינו חוזר ואוכל ולא שותה, אלא אם כן התנה קודם השינה שיוכל לאכול ולשתות גם אח"כ (שו"ע סי' תקס"ד ס"א ובמ"ב שם).

ה. והטעם, דאע"פ שלא הצריכו בצומות אלו להפסיק מבערב, מ"מ שם תענית מתחיל מבערב, ולכן כל שסילק עצמו מן האכילה או שישן שינת קבע ה"ו אסור באכילה (שעה"צ סי' תקס"ה סק"ד).

ו. ודוקא אם ישן שינת קבע, אבל אם היה מתגמגמם, דהיינו נים ולא נים תיר ולא תיר, לא חשיב שינה (מ"ב סי' תקס"ד סק"ד).

ז. ו"א דלענין שתיה א"צ תנאי, כיון דמסתמא דעתו של אדם לשתות לכשיקום משנתו, שכן דרך האדם להיות צמא אחר השינה, והוי כאילו התנה, ולכתחילה ראוי להחמיר כדיעה ראשונה ולהתנות אף בשתייה, אבל בדיעבד אין להחמיר בזה. ומ"מ אם הוא רגיל לשתות לאחר השינה א"צ להתנות (שו"ע ומ"ב שעה"צ שם).

ח. ומשמע בשו"ע דה"ה אם היה ישן בתוך הסעודה, אע"פ אסור לו לגמור סעודתו אם לא התנה מקודם, אבל כמה אחרונים הסכימו שאם ישן בתוך סעודתו מותר לו לגמור סעודתו לכשיקום משנתו, כיון דמתחילה היה דעתו לאכול עוד, ולא עוד, אלא אף אם ישן קודם הסעודה כמו שצויי שמים אדם ישן בתחילת הלילה ואח"כ קם לאכול, ה"ו מותר לאכול אח"כ, דכיון שדרכו לאכול סעודתו בלילה א"כ לא סילק את עצמו מן האכילה על ידי השינה. ומ"מ המחמיר על עצמו בכל זה קדוש יאמר לו (שו"ע ומ"ב שם ובשעה"צ סק"ד).

י. ובכל אופן יש לזהר שלא יתחיל לאכול פת יותר מכביצה בחצי שעה הסמוכה לעלות השחר (מ"ב סי' פ"ט סק"ד).

יא. וה"ה שיש למנוע לכתחלה אף מאכילת מיני מזונות יותר מכביצה, דחיישינן שיש בזה קבע, ומ"מ אם קשה לו התענית יש לצדד להקל בזה, אך אם יש לו פירות וכיו"ב עדיף טפי, דהא קי"ל דאין בהם קבע (תשו"ה ח"ב סי' ר"ד).

דרישת פיו בשחרית

יד. אף מי שדרכו לרוחץ פיו בשחרית לא יעשה כן בתענית ציבור, ומ"מ במקום צער יש להתיר, רק שיזהר ביותר לכופר ראשו ופיו למטה, כדי שלא יבואו המים לגרונו. ובת"ב אין להתיר אח"כ יש לו צער גדול (תקס"ד סי' ג' ובמ"ב שם). וה"ה דאין לנקות השיניים בת"ב במים או בחומץ, אם לא כשיש לו צער גדול, ומ"מ מי שיש לו ריח הפה יכול לנקות את שיניו במברשת עם אבק שיניים בלא מים, ובפרט אם הוא עושה כן כדי שיוכל להתפלל בנקיות, ובמקום הצורך יוכל גם לשטוף את פיו אח"כ באופן שיכפוף ראשו ופיו למטה וכנ"ל (פניני ח"ד סי' ק"ט).

טז. לא ילעוס עצי קנמון ושאר בשמים ועץ מתוק כדי ללחלח גרונו אף אם יפלטנו אח"כ (נ"י מ"ב שם סק"ד).

א. הכל חייבים להתענות בארבע צומות הללו, ואסור לפרוץ גדר בזה (ש"ע תק"ג ס"א). ביום שבעה עשר בתמוז אירעו חמשה צרות לישראל, שבו נשתברו הלוחות כשירד משה מן ההר כמפורש בתורה, ובוטל התמיד מלהקריב עוד בבית הראשון, והובקעה העיר בחורבן בית שני, ושרף אפוסטמוס הרשע את התורה, והועמד צלם בהיכל (מ"ב ס"ג).

ג. ואע"פ שבחורבן בית ראשון הובקעה העיר בתשעה בתמוז, וכדכתיב (ירמיהו ל"ט ב'): "בחודש הרביעי בתשעה לחודש הובקעה העיר", מכל מקום אין מתענין אלא ב"ז בו, כיון שבחורבן הבית השני הובקעה ב"ז בו, וחורבן בית שני חמיר לן (שעה"צ סי' תקס"ה סק"ד). ולא גזרו להתענות אף בתשעה ב'בו, משום דאין מטריחין על הציבור יותר מדאי (מ"ב סק"ד). ולפ"ז בעל נפש יש לו להתענות גם בתשעה בו, אמנם בירושלמי איתא דגם בחורבן הראשון הובקעה העיר ב"ז בו, אלא שמפני הצרות טעו בחשבון, וא"כ גם לבעל נפש אין להחמיר בזה (מ"ב סק"ד ומהש"ק שם).

ד. וכל אלו הימים כל ישראל מתענים בהם מפני הצרות שאירעו בהם, כדי לעורר הלבבות לפקח על דרכי התשובה, ויהיה זה זכרון למעשינו הרעים ומעשה אבותינו שהיה כמעשינו עתה, עד שגרם להם ולנו אותן הצרות, שבזכרון הדברים אלו נשוב להטיב, כמו שנאמר: "והתחדו את עונם ואת עון אבותם", ולכן חייב כל איש לשום אל לבו באותן הימים, ולפשפש מעשיו ולשוב בתו, כי אין העיקר התענית, כמש"כ באנשי יבנה: "וירא ד' את מעשיהם", ואמרו חז"ל: את שקם ואת תעניתם לא נאמר, אלא את מעשיהם, ואין התענית אלא הכנה לתשובה, לכן אותם האנשים שכשהם מתענים הולכים בטיל ובדברים בטלים, תפשו הטפל והניחו העיקר, ומכל מקום אין לפטור את עצמו בתשובה בלבד, כי ימים אלו הם מצות עשה מדברי הנביאים להתענות בהם (מ"ב סי' תקס"ט סק"ד).

שכח ואכל באמצע התענית

ז. אם שכח ואכל באמצע התענית ה"ו צריך להמשיך את התענית אח"כ (מ"ב שם סק"ד) ואין צריך להתענות יום אחר, אם לא שכונתו לכפרה, וכן איתא במהרי"ל שצויה לאחד להתענות אח"כ לכפרה (מ"ב סי' תקס"ה סק"ד). ואם קשה עליו להשלים התענית ביום אחר, יפדה התענית בצדקה (בה"ח סק"ד בשם זכור לאבתם).

בידך על סאבל וזכר קודם דועימה

ז. נחלקו הפוסקים במי שלקח דבר מאכל לידיו ובין עליו, וזכור אח"כ שהוא יום צום ואסור באכילה (נ"י שיעת סי' תקס"ה סק"ד). ויש מי שכתב להכריע (תשו"ה ח"א סי' ש"ט) דבתענית ציבור לא יטעום אע"פ שכבר בידך, מפני שלא התיר לו לעבור איסור מדעת בשביל שעשה איסור בשוגג שלא מדעתו, אך כל זה דוקא במשקה שלא שייך בו טעימה מבלי שיבלע מעט, משא"כ במאכל נכון שיטעום מעט ויפלוט.

אכילה ושתייה בלילה שלמי התענית

ז. כל תענית שאוכלין בו בלילה ה"ו אוכל

בספה"ק "בני יששכר" זצוק"ל (מאמר א במחוז החדש אות ה) מחדש הנהגה למעשה שצריך איש ישראל לקיים בימי 'בין המצרים' הללו.

בין המצרים "צור ראה נפשנו פי שחה, ושבעה עשר בתמוז הפך לנו לששון ולשמחה. ראה ה' ותלצנו מאסון, ושבעה עשר בתמוז הפך לנו לשמחה ולששון. האמר לציון קומה, ושבעה עשר בתמוז הפך לנו ליום ישועה ונחמה" (מלכות ל"ח בתמוז)

זלה"ק: "גיל שיש לכיין באלו הב' חדשים באומרו 'עזר דלים', אשר השם יתברך יעזור במהרה לשני החדשים הללו [תמוז ואב] הנקראים 'דלים'. האי כיצד, הוא גם כן על פי מ"ש האיז"ל [ודרוש יירושוהו ב'מגלה עמוקות' [ואתחנן אופן קה]] אשר השם 'אדני' במילואו כזה: אל"ף דל"ת נו"ד יו"ד, הנה הוא י"ב אותיות, בכל חודש מאיר את אחד. והנה כסדר החדשים ניסן את א', אייר את ל', סיון את ה'. הנה מגיע לתמוז את ד', ולאב את ל', הרי ד"ל. כי אלו הב' חדשים המה 'דלים' בעונותינו הרבים, עד אשר השם יתברך יגביהם במהרה ומדלה יבצעם."

"והנה יש לכיין בעזר דלים" אשר השם יתברך יעזור להדלים הללו, זהנה תיבת 'דלי' יש לו ב' פירושים, א' לשון דלדול ודלות, ב' לשון גבהות, מגזירת 'ארוממך י"י כי דלתינו' (תהלים ל ב) היינו הגבהתנו. והן היום אותיות 'ד"ל' שבחדשים הללו המה כפירושו הראשון לשון דלות, והשם יתברך העוזר דלים יעזור להם במהרה ויהיה כפירושו השני לשון גבהות והתנשאות וכו', הבה" עכ"ה"ט. § § §

מזן הרה"ק מצאנו בעל "דברי חיים" זצוק"ל נסע פעם בימי 'בין המצרים' אל רבו הגדול הרה"ק רבי נפתלי צבי מרופשיץ זצוק"ל, בנו הגדול הרה"ק רבי יחזקאל שרגא משינאווא בעל "דברי יחזקאל" זצוק"ל רצה להצטרף אף הוא עם אביו לנסיעה, אבל הדברי חיים היסס בענין, והסביר לו את טעמו ונימוקו: היות והמנהג ברופשיץ היה בימי האבלות הללו ואף בתשעת הימים לערוך סיומים בשמחה ובבשר ויין, ואילו השינאווער רב נודע כמדקדק גדול בהלכה, ובכל דבר שנראה בעיניו שאינו כהלכה היה עושה רעש גדול, לפיכך חושש שלא יעשה שם 'צעקות' ברופשיץ...

נענה הרב משינאווא והבטיח לאביו הקדוש, שלא יעיר שם ברופשיץ אף לא מילה אחת, וינצור את קנאותו בליבו, ולמשמע הבטחתו זו צירפו אביו עימו בנסיעה. ואכן קיים השינאווער רב את הבטחתו, ובעת היותם שמה בבית הגדול שברופשיץ נצד את לשונו בתוקף, ועל אף שכמה פעמים חרה אפו כשהיה נראה לו שהחסידיים מגזימים מעט בסעודותיהם על הבשר ועל היין, וכמעט שהתפרץ כנגדם בקנאתו 'שבערה בקרבו... - אך תיכף התגבר על עצמו בכל עוז, ואת פקודת אביו ורבו שמרה רוחו, שלא להעיר על דרכם של חסידי רופשיץ ולא כלום!

והנה באחת מן הסעודות הללו בעת 'ברכת המזון', כאשר הגיע הרה"ק מרופשיץ יז"ע לברכת "ובנה ירושלים עיר הקודש", פרץ לפתע בבכיות נוראות, שעה ארוכה התמוגג הצדיק בדמעות שליש, כשחסידיו ותלמידיו הגדולים יושבים ומבכים עימו יחדיו בהתעוררות עצומה. - או אז ראה הרבי משינאווא והבין עד היכן הדברים מגיעים, וכמה זוכרים החסידיים ויודעים היטב את האבלות של ימי בין המצרים, ובהו שקטת רוחו ונחה דעתו. § § §

מנהגו של הרה"ק בעל "מנחת אלעזר" ממונקאטש זצוק"ל, כאשר היה עורך 'טיש' באמצע השבוע לרגל מאורע מסוים או יומא דהילולא, ובעת ברכת המזון הגיעה שעת 'חצות לילה', או אז היה הצדיק חולץ את נעליו, ובברכת "רחם נא ה' אלקינו על ישראל עמך ועל יושלם עירך וכו'" היה בוכה ומבכה מאוד, ומרבה בגניחות ואנחות ובצעקות רמות כדרכו בקודש עד אחר ברכת "ובנה ירושלים עיר הקודש במהרה בימינו וכו'", ומאריך בברכה יקרה זו שעה ארוכה. § § §

בעיר 'רמת השרון' יצו התגורר איש יהודי תלמיד חכם נכבד מעדות המזרח, הוא עלה לארץ הקודש מבוכרה הרחוקה בעת עליית הבוכרים, והיה עוסק בתורה הרבה עם הגאון המרא דאתרא רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל, רבה המפורסם של רמת השרון. הוא היה מן השריידים של 'זקני בוכרה' ששמרו על הגחלת הבוכאריית, והתנהג בכל דבר כפי מה שראו עיניו בעצמו בבית רבותיו גדולי ומנהיגי הדור שבארץ בוכארה. - שמו הנערץ היה נקרא בפי כל: 'המורי'! [הרבני], כפי שנקראים הרבנים בעדותיהם.

אחד המנהגים היפים של 'המורי' שהיו שמורים עימו מבית אבא היה עריכת 'תיקון חצות' בתפילות נוראות ובבכיות רבות. מדי לילה היה מתיישב על השטיח בארץ, ומתחיל בסדר עריכת התיקון בתחנות שלפניו, ובניגונים עתיקים שובי לב, ורבים היו הולכים להשתתף עימו בסדרי 'תיקון חצות', בפרט בימי האבלות של 'בין המצרים'. כל אדם שכנס אצלו באותה עת היה מקבל את פניו בבכיה, ומעורר את לבבו בדברי כיבושין קצרים: "חורבן בית המקדש!" "שכינתא בגלותא!" וכיוצא בזה, והיתה שם התעוררות גדולה מאוד לתשובה שלמה, ולציפיה בכל לב אל הגאולה השלמה! § § §

סיפר מוהר"ר שמואל אשכנזי ע"ה, תלמידו ומקורבו של מרן רבינו הגאב"ד המהרי"ץ דושינסקיא זצוק"ל, שדרכו ומנהגו של הרב בענין זמן השינה היתה על פי רוב כארבע שעות בלבד, ובכל לילה היה יושן מן השעה שתיים לפאח חצות ועד השעה שש בבוקר.

אך מנהגו היה לפרוש מדי ערב לחדר השינה כבר בשעה אחד ושלושים, ומן השעה אחד וחצי היה נועל את דלת חדרו, ולא היה ניתן לדבר עימו עוד עד למחרת.

ר' שמואל התפלא מעט לפשר נעילת הדלת מדי ערב כמחצית השעה לפני זמן השינה, ובהזדמנות אחת כשנקרתה לפניו האפשרות להסתכל במעשיו של המהרי"ץ באותה מחצית השעה, השתומם למראה עיניו.

וכה סיפר מה שראו עיניו בקודש:

תיכף אחר שנכנס רבינו ה'ק' לחדרו ואת הדלת סגר בעדו, כיבה את האור שדלק בחדר, הוציא מן הארון נו קטן, העלה בו את האש, והתיישב על שרפרף נמוך שעל הארץ. בחרדת קודש פתח את סידורו בסדר "תיקון חצות", והחל בוכה בדמעות שליש על חורבן הבית, ומקונן מאין הפוגות על גלות השכינה וכנסת ישראל, כך במשך מחצית השעה תמימה, מדי יום ביזמו!

וכבר הורה זקן, מרן הגה"צ רבי יוסף חיים זוננפלד זצוק"ל מרא דארעא דישאל לאברכים מתלמידיו ושומעי לקחו, באם הנך בין כך ער בשעת חצות הלילה, [כמו בימות החורף ששעת חצות אינה מאוחרת כל כך], ועדיין לא עלית על יצוער, אף אם אינך נוהג לומר את סדר "תיקון חצות" כמנהג חסידיים ואנשי מעשה, תאמר לכל הפחות מזמור "על נהרות בבל" (תהלים קלז), כדי שלכל הפחות תשתתף מעט בצער השכינה בתפילה זו.

וכבר הארכתי במקום אחר [עיין בספר הנפלא "טיב הנחמה"] במה שזכרתי לראות כמו עיני תמידין כסדרן את מרן הגה"צ רבי דוד יונגריי זצוק"ל ראב"ד דפעיה"ק, שהיה מתפלל במסירות נפש בכל פעם שהיה מגיע בשמונה עשרה לברכת "ולירושלים עירך ברחמים תשוב וכו'", עד שזקנו היה מתמלא טיפין טיפין של דמעות. והיה עושה אז בידיו כעין תנועה של חניקה על צווארו מרוב צער החורבן, כמי שמקבל עליו איזה מיתה, בשביל גאולתם של ישראל!

וכבר מצאתי בזה בעזרה"י את שאהבה נפשי סמוכין בדבר, בספר "יערות דבש" (דרוש א) בכוננת ברכות שמונה עשרה, שכתב זל"ק: "בברכת ולירושלים ואת צמח וכו', צריך להוריד דמעה מאין הפוגות על בנין ירושלים והחזרת קרן דוד, כי היא תכלית שלימות אנושי. ואם אין לנו ירושלים ומלכות בית דוד למה לנו חיים! וכו'. ואם מלאכי מעלה קוראים בבכי וקניה על חורבן ירושלים יום ולילה לא יחשו, והם אבילי ציון, איך נחשה אנו ולא נבהה על חילול השם שנתחלל בחורבן ירושלים ואבדן מלכות בית דוד". "וחייב כל איש לומר בליבו: רבש"ע הרעי מוסר נפשי על קדושת שמך, ואם אין אני כדאי לראות בבנין ציון והחזרת מלכות בית דוד, אמות על קדושת שמך ועיני לא יהיו רואות, אפס בנה ירושלים והצמח קרן דוד! למען יתקדש שמך וכו' עכ"ל ע"ש. § § §

בין היהודים של אנשי ירושלים בדור שלפנינו, היה הרה"ח רבי יוסף דושינסקי ז"ל, הוא היה 'קצב' מפורסם מהטובים של ירושלים, שפתח 'קצביה' - חנות של בשר משובח בשוק 'מחנה יהודה' הישן. בכל יום בימי 'בין המצרים' בשלושת השבועות שבין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב בחצות היום באמצע שעת הצהריים, היה סוגר את החנות לשעה אחת, ונכנס לתלמוד תורה 'עץ חיים' הסמוך. שם מצא לעצמו איוו

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לבערכת ע"י הקוראים

הגלגל מסתובב

מתי שיש הזדמנות מתאימה יוצאים אנו חברי ואני לטיול רכיבה על אופניים בשטח. אנתנו נוסעים למקומות מבודדים ומרוחקים מאוד ועושים מסלולים עם נופי בראשית. כמובן שהאופניים שלנו מקצועיות שעולות בהתאם.

היה זה ראש חודש שסיימנו לעבוד מוקדם ונסענו יחדיו למדבר יהודה לעשות מסלול כאשר האופניים מפורקות ומקופלות בתא המטען.

סיימנו את המסלול הארוך והמתיש אך למי שאוהב את זה, זה נותן כוחות חדשים ורעננים חילוץ עצמות כפשוטו.

העמסנו את האופניים לרכב ונסענו חזרה לעיר מגורינו ביתו, בדרך בעליות התלולות קלטתי את אחי יורד את הירידות התלולות בואכה ים המלח. התרגשתי לראותו והתקשרתי אליו להגיד שלום, אך הוא לא ענה לסלולרי.

הגענו הביתה ואני פורק את האופניים מהרכב כשלתע אני קולט שהגלגל הקדמי חסר, ובהלתי מאוד שהרי האופניים עולות כמה עשרות אלפי ₪ והגלגל לכשעצמו עולה כמה אלפים והנה מדובר בהוצאה לבקש עזרה אך העלנו חרס בידנו.

לאחי התקשרתי אולי חמישים פעמים אך הוא לא ענה לפלאפון.

התייאשתי מהגלגל ואמרתי לחברי למסלול, בוא נודה לה' שהלוא הכל לטובה ואם הלך הגלגל אז הוא הלך והכל לטובה. אמרנו יחד את מזמור ק' בתהילים בהתלהבות, "מזמור לתודה" שהלוא כל מה שה' עושה לטובה הוא עושה. סיימנו להודות והמשכתי לעיסוקי בהודיה לה'.

חלפו ארבע שעות ואחי נזכר לחזור אלי באומרו: "אני רואה שחיפשת אותי המון פעמים, אני מתנצל שהמכשיר היה על שקט ולא שמתי לב לכך."

אמרתי לו שאבד לי צמיג יקר של האופניים וחשבתי שאם הוא באיזור אז אולי בהוא יכול לחפש. הוא שלח לי תמונה של הגלגל ושאל אם זו האבידה? לא האמנתי למראה עיניי זה הגלגל שלי, אבל איך זה הגיע אליי???? אחי ענה את הדבר המפתיע ביותר: "נסעתי עם ב"ב לטיול ועצרו למרגלות הנוף להצטלם, פתאום ראיתי גלגל של אופניים, לקחתי את הגלגל ושמתי ברכב."

איך בדיוק בנקודה הזו סתם כך עצר אחי לתמונה? מה פתאום שם את הגלגל ברכב, זה לא בטבע של אחי לעשות כדבר הזה, הוא מסודר מאוד ולא אוסף חפצים מההפקר לתוך רכבו.

המזמור לתודה הפעם הייתה עם דמעות שמחה והודיה על חסדו הגדול.

בעל המעשה:ב.ב.

הפענוץ לדכות את הרבים בספור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אר"ל שפחה ספואלס בפקס: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

כיתה צדדית ריקה, והתיישב על הארץ למרר בכבי על החורבן באמירת תיקון חצות ברגש רב ובקול רם, הוא קרא את כל הסדר והקינות לאט ונבחה, ורק לאחר שסיים את כל התיקון משלם חזר לחנותו והמשיך לקצב את הבשר... כאלה היו היהודים של ירושלים... על אחת כמה וכמה התלמידי חכמים והגאונים והצדיקים הרבים שבה, שהיו בוכים ומבכים את החורבן בכל לב, ומשתתפים בצערם של ישראל וגלות השכינה הקדושה.

• § • § •

ישוב היה בחרדת קודש הרה"ק רבי אהרן הגדול מקרלין צוק"ל באחת משבתות 'בין המצרים', ועורך את שולחנו הטהור בליל שבת קודש בחברת חסידיו ותלמידיו הקדושים ברוב ששון ושמחה, ובהתלהבות יקד אש קודש, כדרכם של חסידיו קרלין מאז ומעולם.

בין המשתתפים הרבים בטיש של אותה שבת היה יהודי אורח שלא נמנה על עדת חסידיו קרלין, הוא לא הכיר את מנהגי החסידים בכלל ואת מנהגי המקום בפרט, והיה תמה בלבבו: לשמחה מה זו עושה? הרי נמצאים אנו בעיצומם של ימי בין המצרים! וכל ישראל אכלים בימים אלו על החורבן, והנה כאן יושבים החסידים ושומחים!...

בעוד הוא תפוס במחשבותיו אלו, שוררו הציבור בהתלהבות את הזמר "כל מקדש" בנוסח הקרלינאי הידוע, כשהרבי מתחיל בעצמו כל קטע וכל הציבור עונים עימו יחדיו בקול רעש גדול ובהתלהבות עצומה.

והנה שומע הוא את הרבי הקדוש מזמר בהתרגשות גדולה את תיבות הזמר: "אוהבי ה' המחכים בבנין אריאל", כשהוא חוזר על המילים 'המחכים בבנין אריאל' כמה וכמה פעמים בהטעמה מיוחדת ובהתרגשות נפלאה! וכל הקהל משתתף עמו בחרדת קודש. - כאן הבין כבר האיש, שהרבי והחסידים לא שכחו פה כלל שאלו הם ימי בין המצרים, אדרבה דוקא מחמת הימים האלו הינם אוהבי ה' המחכים ומצפים לבנין אריאל...

אך יותר גדלה הפתעתו, כשלתפע אחר פעמים רבות ששינו בהתלהבות שוב ושוב את תיבות 'המחכים בבנין אריאל', נשמע פתאום קולו בקודש של הרבי ר' אהרן הגדול כמי שמתנער עצמו, והיה שואג ואומר: 'אבער [אבל] - ביום השבת שישו שמחו וכו', וכל הקהל נענה אחריו בשמחה גדולה! או אז הבין האיש הכל ותמימתו התיישבה לאשורה, כי הגם שמחכים אנו מאוד בימי בין המצרים הללו לבנין אריאל במהרה. - מכל מקום האבלות בשבת אסורה, וביום השבת קודש שישו ושמחו!

בדברי קדשו לאחר מכן, אמר הרבי בין הדברים:

הגם שאלו הימים הינם ימי אבלות, שישיראל קדושים אבליים בצער החורבן, עדיין צריכים להיזהר להתרחק מן העצבות! כי האבלות והעצבות הינם שתי עולמות שונים בתכלית, אבל המרחק ביניהם הוא כחוט השערה...

והוסיף בלשון קדשו: 'עצבות איז טאקע ניט קיין עבירה, [העצבות כשלעצמה אמנם איננה עבירה], אבל אל מה שהעצבות מביאה [איאוש] אין שום עבירה מביאה!

וכאשר ידוע מאמר הצדיקים, הנה השבת קודש הלא הוא 'מכניס אורחים' גדול, כאשר בא אצלו אורח טוב [גאסט] יתן לו משלו ויכבד אותו כפי ערכו הרם.

כגון אם חל 'ראש חודש' או חנוכה בשבת, יכבד אותו בקריאת ההלל, ונותן לו את קריאת המפטיר, ובראש חודש בתפילת מוסף מיוחדת של ראש חודש שחל בשבת. ובשבתות של ארבע פרשיות, יכבד אותם באמירת היצרות של ד' פרשיות.

ואם הגיע אורח יותר נכבד שחל יום טוב בשבת יכבד אותו יותר, ויתן לו את כל קריאת התורה ואף את כל התפלה של יום טוב. ואם חל יום הכיפורים בשבת, שמהגו של אורח זה שלא לאכול כלום ולהתענות בו, איז יצא השבת מגדרו ויכבד אותו ביותר ויותר בשבילו על כל הסעודות, ומבטל השבת את עצמו כלפי יום הכיפורים.

ברם אם חל תשעה באב ושבעה עשר בתמוז בשבת קודש [כמו בשנה זו דנן], אז הם נידחים כולם לאחר השבת! והשבת אינו מכבד אותם בכלום [מלבד דברים שבצינעא, שאינם פוגמים בכבוד השבת], ואפילו בסעודה שלישית שהיא סעודה המפסקת "אוכל בשר ושותה יין ומעלה על שולחנו כסעודת שלמה בשעתו" [ש"ע אור"ח סי' תקנב סי"ב ע"ש]. - כי השבת קודש אומר באורחים כאלו אין רצוני היום! רק שיבואו לאחר השבת...

• § • § •

הגה"צ המפ"ח מחו"ר רבי יוסף ציינורט צוק"ל היה מרבה לדבר בשיחות קדשו שבימי 'בין המצרים' אודות השנאת חינו' המרקדת בנינו רח"ל. שהיא עיקר ושושן סיבת כל אריכות מר הגלות שאנו נמוקין בה בצרותיהם של ישראל. כמבואר להדיא בסוגיית החורבן פ"ק דיומא (ט): 'תנו עיניכם בבירה', שמכיון שעדיין בית המקדש חרב ושומם לעינינו מוכח שעדיין סיבת גורם החורבן קיים, ועדיין אותה 'שנאת חינו' שהחריבה את בית קדשנו ותפארתנו למאכלות אש מרקדת ביותנו, ירחם ה'. והיה מעורר ומוהיר על מידת האחדות ואהבת ישראל שצריך להרבות בה בימי 'בין המצרים' הללו.

באחת משיחות קדשו הללו סיפר הצדיק רבי יוס'ל מעשה נורא, שהתרחש בזמנו והתפרסם בכל העולם. ואמר שטיב מעשה זה ממחיש מאוד עד היכן מגעת קהות החושים, וכמה כהו הרגשות שבין אדם לחבירו כאשר הלב הלול מבפנים. באחד מיערות הספארי הענקיים שבמדינת הים, יצאה קבוצת תיירים באוטובוס מהודר לטיול נעים בחיק הטבע. כשהם נהנים לטייל בין נהרות שוצפים, אילנות ופרחים מלבליים ושטחי דשא מוריקים, שביניהם מסתובבים ומקפצים להנאתם כל מיני חיות ועופות נדירים ומגוונים.

אף חיות טרף משוחררות, כמו אריות ונמרים דובים זאבים מתהלכים בין השדות, וכטבעו של 'ספארי' מתקרבים הם לפעמים עד חלון האוטובוס המשריין במראה איום ומפחיד, ושולפים שנייה חדות בצימאון עז לטרף קל... אך מתאכזבים לגלות שחלונות האוטובוס שמבעדם נשקף האדם, אטומים ומוגנים היטב מתקיפת חיות אלה ושכיוצא בהם...

בין קבוצת התיירים היו גם כמה 'צלמים' חובבניים, שהמצלמה לא משה מתוך ידם, לכל אורך הטיול הנאה והמהנה חיפשו הם רק אחר צילומים יפים! צילומים שיש בהם מלבד נוף עוצר נשימה, גם איזו שהיא פעילות חיותית וינצא... - עיניהם ולבם נתונים כל העת למצלמתם המתקתקת ללא הרף, כשהם שוכחים עולם ומלואו! גם משמורת טבע זו עצמה שהם מטיילים בה זה עתה עם האוויר הצח והנעים שבה שכחו ליהנות... כשהם מצידים דבוקים במטרתם היחידה לצלם ולצלם עוד ועוד!

מעפעם לפעם פותחים הטיילים את חלונות האוטובוס פה ושם, כדי לחזות מקרוב במחזה יפה. - כשהם נזהרים כמובן היטב שלא תהיה אף חיה טורפת בסביבה, כל פתיחת חלון וקל וחומר דלת בנסיעה שכזו כרוכה בסכנה, שלא תגיה בפתאומיות אחת מחיות הטרף השורצות סביב סביב.

והנה חולף לו האוטובוס בנסיעה איטית מאוד, על פני ערוגה גדולה של פרחים ססגוניים מדהימים ביופיים. אחד הנוסעים, תייר בלתי מנוסה כנראה, פתח לרגע את החלון בכדי לקטוף כמה פרחים יקרים ונדירים... אך לרוע מזלו לא הבחין בחיית טרף ששרצה שם לא הרחק, ועקבה כל העת בעיניה היוקדות אחר התקדמות הרכב, בו ברגע ששלף האיש את ידו החוצה זינקה החיה בקפיצה ישירה אל עבר היד המושטת, ובפה פעור המגלה שיני ענק תוקפניות נשכה באכזריות את היד שבאוויר בכל כוחה.

האיש המותקף החל לצעוק בקולי קולות מכאבים נוראיים ומפחד עצום, וניסה למשוך את ידו בכל הכוח בניסיון לשחררה ולהצילה משיני החיה התוקפת, אך כאן החל מאבק איתנים ומלחמה אכזרית בין האיש לחיה, כשהו מושך פנימה וזו מושכת החוצה ברצונה העז למשוך את כל האיש החוצה אחר ידו, ולטרפו כולו מכף רגל ועד ראש!

הצעקות הגיעו עד לב השמים, והסכנה גברה מרגע לרגע, חלק מהנוסעים חשו לעזרתו של האיש, אך לא יכלו לעשות מאומה...

והנה אחד מאותם צלמים, שהיה רתוק כל עת הנסיעה בצילומים מדהימים בחלון אחר שבאוטובוס הגדול, כששמע וראה את כל המהומה הגדולה המתחוללת כאן ועכשיו נלגד עיניו, רץ היישר עם המצלמה המשוכללת שבידו והחל להסריט את המחזה, זהו הרי 'מראה משעשע' שחבל לפסס, חשב... בשלב מסוים בהיותו צלם וותיק ומנוסה, פתח קמעא את דלת האוטובוס בוהיותו, כדי לצלם את הכל גם מבחוץ...

וכך עומד לו הצלם מסריט ומסריט, בעת שהאיש הנתקף מתלפף מכאביו הנוראיים בוכה וזועק להצלה!

והנה שם לב אחד התיירים שבחגורתו של אותו צלם תחוב לו 'רובה ציידים' המיועד בדיוק עבור מקרים שכאלו! הוא צעק תיכף אל הצלם: שלוף מהר את הרובה מן החגורה ותירה היישר בחיה הטורפת, כדי להציל את האיש הנאבק על חייו! לא עכשיו! עונה הצלם, וכי אינך רואה שהנני עסוק כעת במלאכתי, זהו הרי סרט מדהים ונפלא! אי אפשר לפסס כאן כלום!

כך המשיך המותקף להיאבק לו על חייו בבכיות וצעקות נוראות, כשלידו עומד הצלם המומחה בהנאה מיוחדת על הסרט המדהים שבעדשת מצלמתו...

נורא ואיום! שומו שמים! איזו אכזריות! כיצד מסוגלות אצבעותיך להחזיק במצלמה לרגע אחד? קפוז מיד הסתער על הטורף לחסלו עם הרובה שברשותך! הושת נא את ידך לעזרה! עשה מהשוי! כיצד מסוגל אתה לעמוד כך באדישות שכזו? אין זאת אלא שאותו צלם/צייד גוי נבזה כהו בו כל רגשי אנושיות מינימאליים, כנראה שהוא חי לו בעצמו בתוך סרט... גם כשמציאות חיה ופועלת טופחת לנגד עיניו, נראה הכל בעיניו כמו 'סרט' בלבד...

וכשהיה רבי יוס'ל צוק"ל מספר את טיב זה המעשה בהתעוררות גדולה דרכו בקודש, היה מסיים בלימוד 'לקח מוסר' המורם, כמה צריכים אנו להתרחק מנגע האדישות שבוודנו רח"ל, עד שקהו כל הרגשות הפנימיים שבין אדם לחבירו! ולא נשאר מכל האדם רק כעין 'בוהה' של צלם [דחליל] העומד ומתקתק תמונות...

הבה נתחזקה נא בימי 'בין המצרים' הללו במצות אהבת ישראל, ולקיים מידת 'עוזר דלילים' בפועל, כאיש אחד בלב אחד לקראת משיח צדקנו, שיחיש את גאולתנו, ואת פדות נפשנו, בבנין בית קדשנו, במהרה בימינו, אמן.

על הברכה יעמדו

לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל המצ"ב

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

לעיני החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק ונלביע יח נסלו תנצבה.

לעיני מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.

שרה שיינדל בת סילה רחה להצלחה בכל העניינים

האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים

יוסף בן סילה רחה לרפואה שלימה

לעיני מרת הינדל בת משה ורסיוהו ובלומה

לעיני יעקב ציבן בן ישראל

יר"ל ע"י קהילת יבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים | טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti1@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוטיך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173